

Wyrok z dnia 1 czerwca 2000 r.

III RN 185/99

Możliwa jest odmowa nadania uprawnień budowlanych bez przeprowadzenia egzaminu, o którym mowa w art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U. Nr 89, poz. 414 ze zm.), gdy osoba ubiegająca się o te uprawnienia nie spełnia wymagań kwalifikacyjnych.

Przewodniczący: SSN Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Andrzej Wasilewski, Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, z udziałem prokuratora Prokuratury Krajowej Waldemara Grudzieckiego, po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2000 r. sprawy ze skargi Szymona R. na decyzję Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego w W. z dnia 15 stycznia 1997 r. [...] w przedmiocie nadania uprawnień budowlanych, na skutek rewizji nadzwyczajnej Ministra Sprawiedliwości [...] od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 marca 1999 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e

Wojewoda K. decyzją z dnia 13 listopada 1996 r. na podstawie art. 14 ust. 3 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz.U. Nr 89, poz. 414 ze zm.) oraz § 8 ust. 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 30 grudnia 1994 r. w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (Dz.U. z 1995 r., Nr 8 poz. 38) po ponownym przeprowadzeniu postępowania kwalifikacyjnego odmówił Szymonowi R. nadania uprawnień budowlanych do kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń w specjalności konstrukcyjno-budowlanej bez przeprowadzenia egzaminu. Decyzja ta wynikła z ustalenia, że Szymon R. mimo wezwania do uzupełnienia wniosku nie przedstawił dokumentów dających podstawę do uznania, iż odbył praktykę zawodową w sposób określony w § 23

ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia z dnia 30 grudnia 1994 r. odnośnie do okresu do 15 lutego 1995 r., tj. do czasu wejścia w życie wymienionego rozporządzenia oraz w sposób określony w § 7 rozporządzenia co do okresu po 15 lutego 1995 r. Chodziło o udokumentowanie odbywania praktyki pod kierunkiem osoby mającej uprawnienia budowlane.

Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego po rozpatrzeniu odwołania Szymona R. decyzją z dnia 15 stycznia 1997 r. na podstawie art. 12 ust. 2 i art. 14 ust. 3 pkt 3 i 4 Prawa budowlanego oraz § 3 i § 8 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 30 grudnia 1994 r. utrzymał w mocy decyzję organu pierwszej instancji. Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego podzielił ustalenia zaskarżonej decyzji, iż wnioskodawca nie wykazał, aby odbył praktykę zawodową dającą podstawę do przyznania uprawnień budowlanych. Nie można uznać za wystarczającą praktyki zawodowej we własnym przedsiębiorstwie, na którą powoływał się wnioskodawca. Nie można także uznać za praktykę zawodową czynności wykonywanych przez skarżącego na budowie prowadzonej pod kierunkiem inspektora nadzoru, który reprezentuje w trakcie budowy inwestora i nie jest osobą u której wykonawca wykonuje praktykę zawodową.

Uwzględniając skargę Szymona R. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 5 marca 1999 r. uchylił zaskarżoną decyzję i poprzedzającą ją decyzję organu pierwszej instancji. W uzasadnieniu wyroku Sąd stwierdził, że zaskarżona decyzja organu drugiej instancji jak i poprzedzająca ją decyzja organu pierwszej instancji, którymi odmówiono skarżącemu uprawnień do kierowania robotami budowlanymi w specjalności konstrukcyjno – budowlanej bez przeprowadzenia egzaminu wydane zostały w zakresie nie przewidzianym ani przez przepisy art. 12 – 14 Prawa budowlanego, ani przez przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 30 grudnia 1994 r w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie. Zdaniem Sądu, art. 12 ust. 3 Prawa budowlanego wskazuje, iż warunkiem uzyskania uprawnień budowlanych jest złożenie egzaminu ze znajomości przepisów prawnych dotyczących procesu budowlanego i jest to warunek, który nie może być pominięty w postępowaniu w przedmiocie uprawnień budowlanych. Rozpatrywanie więc wniosku skarżącego w aspekcie nadania mu uprawnień budowlanych bez składania egzaminu było postępowaniem wadliwym, a rozstrzygnięcie nie znajduje podstawy w cytowanych przepisach prawa.

Minister Sprawiedliwości w rewizji nadzwyczajnej zarzucił rażące naruszenie

art. 22 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.), art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U. Nr 89, poz. 414 ze zm.) w związku z § 8 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 30 grudnia 1994 r. w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie i na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W rewizji nadzwyczajnej przekonywająco wykazano, że błędna jest ocena prawna zaskarżonego wyroku jakoby niedopuszczalna była odmowa nadania odpowiednich uprawnień budowlanych bez przeprowadzenia egzaminu, o którym mowa w art. 12 ust. 3 ustawy Prawo budowlane. Wbrew wyrokowi NSA, stosownie do § 5 ust. 5 powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 30 grudnia 1994 r. przewidziane zostały wyraźnie dwie sytuacje, w których wojewoda wydaje decyzję o odmowie nadania uprawnień budowlanych bez przeprowadzenia egzaminu. Po pierwsze, po bezskutecznym upływie terminu dla usunięcia braków formalnych wniosku (§ 8 ust. 5 pkt 1) i po drugie, jeżeli osoba ubiegająca się o uprawnienia budowlane nie odpowiada wymaganiom w zakresie przygotowania zawodowego (odpowiedniego wykształcenia lub wymaganej praktyki zawodowej - § 8 ust. 5 pkt 2). Tak ukształtowana procedura kwalifikacyjna odpowiada regulacji w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane. W szczególności w art. 12 ust. 2 tej ustawy określone zostały wymagania, które muszą spełniać osoby uprawnione do samodzielnych funkcji w budownictwie. Wymagania te dotyczą odpowiedniego wykształcenia technicznego i praktyki zawodowej. Natomiast niezależnie od tego warunkiem uzyskania uprawnień budowlanych jest złożenie egzaminu ze znajomości przepisów prawnych dotyczących procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej (art. 12 ust. 3 ustawy Prawo budowlane). Można zauważyć, że przewidziana w § 8 ust. 5 powołanego rozporządzenia możliwość rozstrzygnięcia sprawy bez przeprowadzenia egzaminu jest rozwiązaniem funkcjonalnie odpowiednim dla sytuacji, gdy osoba ubiegająca się o uprawnienia budowlane nie spełnia określonych wymagań kwalifikacyjnych. W takich bowiem sytuac-

cjach poddawanie egzaminowi osoby, która z innych powodów nie mogłaby uzyskać uprawnień budowlanych – byłoby bezprzedmiotowe.

Przyjmując błędne założenia co do wskazanych przepisów prawa materialnego Naczelny Sąd Administracyjny nie rozpoznał merytorycznych zarzutów podniesionych w skardze, że wnioskodawca – wbrew ustaleniom zaskarżonej decyzji – udokumentował przebieg odpowiedniej praktyki zawodowej.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy uznał, że rewizja nadzwyczajna miała usprawiedliwioną podstawę i orzekł stosownie do art. 393¹³ § 1 KPC odpowiednio zastosowanego (art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. – Dz.U. Nr 43, poz. 189).

=====